

Truyện phim của
XUÂN VŨ

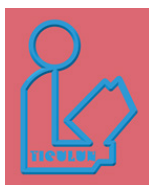

COI CHỪNG CHÓ DỮ

coi chừng chó dữ

Truyện phim của

XUÂN VŨ

Paris * 02.2025

coi chừng chó dữ

Xuân Vũ

Bìa: *M. C. P*
Nguồn: *BVCV*

coi chừng chó dữ

XUÂN VŨ

1.

Thành phố Sài Gòn sau Mậu Thân, đó đây còn những dấu vết tàn phá. Vài nơi còn nhà, phố cháy khói lên nghi ngút. Người qua kẻ lại mặt mày hốt hải sau cơn thoát chết. Xe cô như vội vã chạy trên đường. Nhiều ngã đường chì gai vừa đẹp qua, rồi tung.

2.

Trước một biệt thự ở chợ Thị Nghè, ven sông ngó qua Sở Thú, một chiếc xe nhà binh đỗ lại. Viên tài xế nhanh nhẹn bước xuống mở cửa xe. Đại Tá Hường

mặc quần phục hần hoi nháy phóc xuống và hất hàm:

– Dắt hần vô.

Một viên Thượng Sĩ ra lệnh cho người ngồi cùng băng sau với mình:

– Đi theo tôi!

Đại Tá Hường bảo to, cốt cho những người qua lại nghe thấy:

– Từ rày anh là kẻ giúp việc cho nhà tôi nghe chưa?

Một người mặc quần áo lem luốc, mặt mũi giống như dân đập xích lô đi theo Thượng Sĩ. Thượng Sĩ mở chiếc cổng sắt trên đó có treo hai tấm liễn bằng thiếc. Tấm bên phải mang dòng chữ: “Coi Chùng Chó Dữ” với hình đầu chó nhe răng, tấm bên trái mang dòng

chữ: “Gia Đình Tôi Không Chứa Cộng sản”.

Đại Tá Hường bảo Thiếu Úy lái xe và Thượng Sĩ:

- Các anh trở lại nhiệm sở.
- Vâng! Hai người chào kính rồi lui ra cùng lên xe vẫn chưa tắt máy, vọt đi.

3.

Đại Tá Hường đem anh “làm công”, đóng cửa lại và cung kính:

- Mời anh Ba ngồi.

Tên “làm công” ngồi vào – Hắn tên là Ba Dũng- Ngó dáo dác dường như e ngại cho cái thân phận của hắn không đáng ngồi ở nơi sang trọng này.

Một chốc, có tiếng gõ cửa. Đứa tớ gái bưng mâm trà đứng ở cửa hé mở. Đại Tá Hường đón lấy mâm trà bảo:

– Bà về bảo tao có khách, không được gọi!

Rồi đóng cửa, khóa trái.

Đại Tá Hường đặt mâm trà lên bàn. Kính cần mời Ba Dũng. Ba Dũng uống vội, hất hàm:

– Anh có liên lạc với Tướng Hai Hát ở Tổng Tham Mưu chứ?

– Dạ thưa anh Ba có.

– Anh ấy bảo thế nào?

– Dạ anh bảo là anh Ba cứ ở nhà em là ổn nhất. Sau Tết, Cảnh Sát lục lọi tìm kiếm cơ sở của ta dữ lắm. Nhà của em không thẳng nào vào được. Anh Ba cứ

yên tâm ở đây tịnh dưỡng, có cần gì, anh Ba cho em biết, nếu ngoài khả năng của em, em sẽ báo cáo lên Tướng Hai Hát quyết định.

– Anh có thể cho tôi biết về cuộc tổng tấn công của ta vừa qua không?

– Dạ anh Ba muốn biết về gì ạ?

– Tôi muốn nghe ngóng dư luận quần chúng nói chung.

Đại Tá Hường ngần ngừ một giây rồi thưa:

– Dạ quần chúng thì... phấn khởi và tin tưởng ở cách mạng lắm ạ!

– Có đúng không? – Ba Dũng nhấp tí trà và nhìn thẳng viên Đại Tá như để kiểm nhận câu trả lời.

– Dạ đúng thế ạ.

Ba Dũng lắc đầu:

– Không đúng đâu! Quần chúng đang than oán cách mạng chộc cút không nên lỗi lại đốt phá làm tiêu tan sự nghiệp của họ.

Đại Tá Hường hơi ngượng, định kiểm cách sửa chữa, thì Ba Dũng nói ngay:

– Không phải đi đâu xa mà ngay ở lề đường lúc xe dừng lại đổ xăng. Tôi nghe một ông già chửi: “Bố tiên sư thằng Hồ Chủ Tịch”. Một chị bán chè bảo: “Giải phóng tới... cả đám con tôi ngủ ngoài đường một đứa chết cháy!” Như vậy là lòng dân không theo cách mạng.

Đại Tá Hường cố cưỡng lý:

– Dạ đó là loại người thất học, chứ giới trí thức rất tán thành cuộc tấn công

này. Ai ai cũng muốn chế độ này sớm sụp đổ để các đồng chí đến xây dựng chế độ mới tốt đẹp hơn ạ.

Ba Dũng gật gù:

– Có thể một số trí thức bị chính quyền hiện thời hất hủi! – Với giọng cương quyết, Ba Dũng tiếp... Nhưng không sao. Ta có thể xoay chiều. Con tàu không cần thay hướng cũng không đổi tay lái. Hướng đã đúng và tay lái vững vàng.

Đại Tá Hường xoa tay sung sướng:

– Dạ đúng thế ạ! Cách mạng chỉ gặp khó khăn. Nhưng rồi sẽ vượt qua.

4.

Bà Phương Loan, phu nhân Đại Tá Hường đi về. Đứa tớ gái đỡ lấy những món hàng nói ngay:

– Ông có khách trên lầu. Ông dặn bà về cũng không được gõ cửa.

– Ai vậy? Máy người?

– Dạ con không biết ai, nhưng chỉ có một người thôi.

– Lại những thằng cha tướng cờ bạc, mèò mớ quuyến rũ ông mấy chú gì.

– Dạ không, ông này giống như tên đập xích-lô

Bà Loan ngồi phệt xuống xa-lông.

– Mấy còn giấu tao nữa!

– Dạ, thật.

– Mặt mũi người đó ra sao?

– Dạ con không thấy rõ lắm, chỉ nghe ông nói ở ngoài ngõ là anh ta sẽ là người làm công cho nhà mình.

– Làm công sao lại tiếp trên lầu. Nếu thuê thì phải cả chục để ra làm trại ở Phước Long chứ sao chỉ có một người?

– Dạ con không biết.

5.

Trong buồng. Bà Đại Tá vừa thay đồ xong, nét mặt hăm hăm. Đại Tá Hường xô cửa bước vào, hôn vợ.

– Bà khoan ra, để tôi nói việc này cho bà nghe.

– Ai đang ở trên lầu vậy?

– Đó là chuyện tôi muốn nói với bà
– Viên Đại Tá lôi tay vợ ngồi trên giường lại hôn khẽ lên má – Em yêu quý. Anh cưới em đã trên hai mươi năm. Không gì anh giấu em, cả việc quốc gia đại sự? Nay có việc lớn anh cũng bàn với em.

– Việc gì anh? – Bà Đại Tá lo âu hỏi.

– Việc...

– Bao nhiêu đồn điền ở Phước Long đó đủ rồi. Em không muốn anh tậu thêm nữa, em không lo nổi.

– Không, anh muốn nói với em về việc cứu nước cơ!

– Anh là Đại Tá. Quân đội ta đã đánh tan bọn giải phóng trong Tết rồi. Anh còn lo gì nữa?

– Đó không phải là con đường cứu nước hữu hiệu mà chính là ngược lại em ạ!

Bà Loan lùi ra, trở mắt nhìn chồng:

– Anh dở giọng gì kỳ vậy?

– Không kỳ đâu em.

– Em thật không hiểu gì cả.

– Rồi em sẽ hiểu.

Bà Loan kêu lên:

– Ông định theo đuôi bọn lưu manh Trịnh Đình Thảo, Trương Như Tảng và con đĩ Quỳnh Hoa hay theo bọn nào nữa?

– Sao em nói vậy, em?

– Cả Sài Gòn này đều khinh tởm lũ đó mà anh chạy theo là nghĩa gì?

Đại Tá Hường hơi dỗi, không ngờ bà vợ lại phản đối mạnh mẽ thế. Nhưng tìm ngay ra lý lẽ:

– Tử xưa tới nay, làm việc gì anh cũng nhằm lợi ích gia đình. Em thấy, mấy lâu nay anh không hăng hái như trước là vì ở trên không công bằng. Những thằng ngang cấp, thậm chí dưới cấp anh hầu hết đã thăng Tướng. Còn anh đứng chết một chỗ.

– Anh định bỏ ra bao nhiêu tiền mua cái chức Tướng, em đều đồng ý cả, nhưng em... em...

– Không anh không bỏ xu nào. Mà anh sẽ lên Tướng. Không phải Thiếu Tướng, Trung Tướng mà Đại Tướng, không Đại Tướng kiểu Cao Văn Viên mà Đại Tướng Tổng Tư Lệnh cơ.

– Của ai?

– Của Quân Đội Giải Phóng!

– Ai cho anh chúc cao vậy? – Bà Loan bủn môi, trừng mắt ngó chồng – mà lý do gì chú?

– Anh sẽ nói với em sau!

Đại Tá Hường đứng dậy hôn vợ và rủ rủ

– Em sẽ là bà Đại Tướng. Đi ngang đi dọc không cần có còi hụ nhưng chẳng ai dám xét.

– Em không mơ ước điều đó.

– Nhưng rồi nó sẽ đến với em.

Bà Loan lắc đầu:

– Anh là người buông hình bắt bóng.

– Không! Anh là người biết nắm lấy cơ hội bằng vàng để cứu nước cứu nhà và tiến thân.

6.

Vẫn trong phòng trên lầu, cửa khóa chặt. Ba Dũng huấn luyện chủ nghĩa Mác cho Đại Tá Hường.

– Hôm nay tôi tóm tắt tất cả các bài học trước để chuẩn bị sang một lớp học mới, nâng cao kiến thức của anh hơn. Chủ nghĩa Mác nhằm giải phóng nhân loại ra khỏi sự đàn áp bóc lột của bọn tư bản đế quốc, xây dựng một xã hội người không bóc lột người, bình đẳng về mọi mặt, không có quân đội, không có tổ quốc, không có tôn giáo. Người Quốc

Gia thường chửi chúng tôi là bọn Tam Vô, Vô Thần. Chúng tôi chấp nhận sự chửi bới đó, nhưng cuối cùng lý tưởng của chúng tôi sẽ được thực hiện ngay tại đây, tại Sài Gòn như một cảnh thiên đàng hạ giới.

Đại Tá Hường nghe mê man cả tâm thần, tưởng chừng mình là một trong những người thợ xây nên cái thiên đàng đó.

Ba Dũng hỏi:

– Anh có lãnh hội được bài học không?

– Dạ được ạ!

– Người đầu tiên anh sẽ truyền lại những bài học đó chính là chị nhà. Anh không phải lên lớp như tôi làm đối với anh. Trong lúc âu yếm hoặc trong lúc

ngồi ăn cơm với nhau, anh lựa lời mà mớm một câu, nửa chơi nửa thật, dần dà rồi chị thấm ý. Chùng đó anh sẽ đưa cho tôi huấn luyện tiếp những chương ca... ao hơn!

– Vâng ạ!

– Người thứ hai, thứ ba anh huấn luyện sẽ là anh Thiếu Ủy lái xe, anh Thượng Sĩ cận vệ, anh nấu bếp, con bé sai vặt. Lấy anh làm hạt nhân của gia đình. Khi gia đình anh giác ngộ, sẽ lan sang gia đình khác!

Đại Tá Hường gật lia tỏ vẻ lãnh hội hoàn toàn.

– Chủ nghĩa Mác-Xít bắt nguồn từ trong sự đau khổ của quần chúng lao động. Cái triết học của Mác nó khác với triết học tư bản là ở chỗ đó. Nó không

kén đối tượng nghe. Do đó, nó trở thành một loại triết học bách thắng.

– Vàng. Anh Ba có thể cho tôi biết một vài nét về đời sống và sự nghiệp của Các-Mác không?

– À! Được chứ. Ông ta là một nhà triết học, nhà giàu nhưng sau một thời gian suy nghĩ, ông từ bỏ giai cấp của mình và đi vào phục vụ giai cấp vô sản, rồi trở thành lãnh tụ của giai cấp này. Ông đã bị chánh phủ Đức thời đó kết án tử hình.

– Dạ còn đời sống riêng tư của ông ấy ra sao? Ông có sống độc thân như cụ Hồ không ạ?

– Không! Ông ấy có vợ, có con, có bạn bè khắp thế giới, toàn những danh nhân.

– Xin lỗi anh Ba tôi xin nói ra chuyện này nhé.

– Cứ nói!

– Một hôm, tôi thấy trong Bộ Tổng Tham Mưu có một quyển sách tên là “Đời sống Tình Dục Của Mác” tôi có đọc thử vài trang. Sau cùng thấy hay hay nên mượn về đọc luôn.

– Sách đó nói gì?

– Dạ, nhiều chuyện ly kỳ lắm!

– Nhút định rồi! Chuyện về Mác thì phải ly kỳ mới được.

– Tôi nói ra anh Ba đừng buồn và đừng trách đàn em nghe!

– Tự do phát biểu!

– Sách nói là ông ấy lấy con nhỏ đày tớ có bầu.

– Tầm bậy!

– Dạ con bé tên là Hélène. Cô ta ở nhà Mác hồi mười lăm tuổi. Lúc đó Mác đã để ý nhưng cô bé còn nhỏ, nên ông không làm được gì, phải chờ tới hai năm sau, cơ thể cô ta....

– Không có chuyện đó đâu! Ba Dũng xoa tay lia lịa cắt ngang.

– Dạ còn ly kỳ hơn nữa là trong lúc đó bà vợ gốc con nhà quý tộc lại ở ngay bên cạnh chứ không rời xa một phút.

Ông Dũng lại gạt phắt:

– Đó là bọn tư bản không chống trả nổi với lý thuyết của ông nên tìm cách bôi nhọ ông ấy đấy.

– Dạ sách có in hình cô bé và hình vợ ông nữa ạ!

– Anh tỏ ra là người kém tin tưởng ở lãnh tụ – Ba Dũng nghiêm sắc mặt – Việc chọn anh vào diện quần chúng cảm tình đảng có thể lùi lại một thời gian và việc thăng cấp cho anh có thể rút lại luôn.

Đại Tá Hường nín bật, nét mặt sợ hãi.

– Xin anh Ba thứ lỗi. Đây chỉ là sách vở! Còn tôi lúc nào cũng tin tưởng ở cấp... trê...ên!

– Không lỗi phải gì! Nhưng lần sau anh nên cẩn thận. Thân thế và sự nghiệp của các lãnh tụ như Mác Angghen, Lênin, Stalin, Mao Trạch Đông, Hồ Chủ Tịch đã được toàn thế giới công nhận và sùng bái, không ai có thể xuyên tạc được. Ai có ý kiến khác là phản động.

7.

Con bé ở đem mâm cơm vô đặt trên bàn rồi quay ra nhanh. Đó là luật lệ. Nó chỉ được lên lầu để đem cơm cho người khách mà nó không dám nhìn mặt rồi trở ra ngay. Đúng một tiếng đồng hồ sau, nó lên dọn dẹp và bưng mâm trở xuống. Nhưng lần này nó vừa quay ra thì có tiếng gọi nhỏ. Nó quay lại thì thấy một người mặc áo sơ mi màu xanh lơ, nước da đen vẫy gọi nó. Nó run quá.

– Cháu ngồi đây bác bảo.

– Dạ ông chủ không cho phép. Dạ.. cha...cháu không dám.

– Không sao đâu, cháu cứ ngồi.

Con bé run quá. Nó đi thụt lùi và lẩn ra ngoài khép cửa lại, chạy nhanh xuống lầu như thoát bẫy.

8.

Đại Tá Hường tâm tình với Ba Dũng:

– Anh Ba đi xa nhà chắc thiếu thốn tình cảm gia đình?

– Tôi đâu có nhà của gia đình gì, chú nó! Tôi sống là để hoạt động cách mạng.

– Anh Ba quê quán ở đâu?

– Nam Trung Bắc đều là quê hương tôi cả. Tôi đi làm cách mạng hồi mười bảy tuổi rồi ở tù Côn Đảo, khi về đất liền tham gia công tác tới bây giờ, đâu có lúc nào rảnh rỗi mà lập gia đình. Đồng bào toàn quốc là gia đình tôi, toàn dân là thân thuộc tôi.

– Xin lỗi anh Ba nhé! Em út có ý định

lâu nay mà không dám thưa. Sợ anh Ba rầy.

– Chuyện gì vậy?

Đại Tá Hường rỉ tai Ba Dũng hồi lâu, Ba Dũng nghe xong xua tay:

– Không được! Nguy hiểm lắm.

– Chỗ này rất bảo đảm, anh Ba không phải lo gì hết. Hơn nữa có chúng em “ết coọc” mà! Thằng nào dám hó hé?

Ba Dũng vẫn nghiêm nghị:

– Cái nguy hiểm tôi nói đây là vi phạm đạo đức của người Cộng Sản. Đó là bốn chữ Cần, Kiệm, Liêm, Chánh của Hồ Chủ Tịch. Người đảng viên chúng tôi luôn luôn phải gương mẫu trong công tác và lo trước cái lo của nhân dân, vui sau cái vui của nhân dân, một cây kim sợi

chỉ của nhân dân cũng không lấy hưởng gì là đi thỏa mãn nhu cầu xác thịt.

Đại Tá Hường chấp tay xá xá:

– Chúng tôi rất kính phục anh Ba. Mẫu nguòi nhu anh Ba, khắp miền Nam này đốt đuốc tìm cũng không tìm ra. Ngược lại, những kẻ ham mê vật chất thì ở xứ này quờ đầu cũng đụng.

– Những ai không có đạo đức đều bị đuổi ra khỏi đảng. Những ai muốn vô đảng phải phả... ải- một con bò hong bay vô hòng làm Ba Dũng ho khạc hồi lâu rồi ngưng luôn. Ho khạc mãi không phun nó ra được.

9.

Một đơn vị Cảnh Sát bất ngờ đến bao vây nhà Đại Tá Hường. Viên Đại úy chỉ huy đơn vị trình giấy của Bộ Tư Lệnh Cảnh Sát cho gia chủ:

– Thưa Đại Tá, đây là lệnh của Bộ Tư Lệnh Cảnh Sát Đô Thành xét nhà Đại Tá.

– Ông Tư Lệnh của anh có biết tôi là Đại Tá Trưởng Phòng A của Bộ Tổng Tham Mưu không?

– Dạ, đây là lệnh, tôi chỉ biết thi hành lệnh của cấp trên tôi.

– Nhà tôi là nhà riêng tôi. Ai muốn vào phải có phép của tôi.

– Xin phiền Đại Tá giúp chúng tôi thi hành công vụ.

– Cuộc xét nhà này nhằm mục đích gì?

– Khi xét xong tôi sẽ trình Đại Tá rõ.

– Tôi không phải là kẻ buôn lậu, cũng không tham nhũng của công, không... ơ chứa... Cộng...

– Tôi cũng không nghĩ rằng Đại Tá buôn lậu, hoặc tham nhũng.

– Nếu xét nhà mà không có kết quả gì thì ai là người bồi thường danh dự cho tôi?

– Thưa Đại Tá, Bộ Tư Lệnh chúng tôi sẽ trả lời cho Đại Tá rõ hơn ạ!

– Được, mời Đại úy thi hành lệnh trên.

Đại Tá Hường mở cổng. Viên Đại úy Cảnh Sát vẫy tay. Toán Cảnh Sát tràn vào nhà lục xét.

Sau một lúc..., viên Đại úy đến chào Đại Tá Hường:

– Chúng tôi đã tìm thấy đường sự trong tủ áo dài.

– Ai?

Một cảnh sát viên dẫn tới một người. Đại Tá Hường xem lại: Ba Dũng.

Đại Tá Hường cười nhạt:

– Đây là tên làm công của tôi ở ngoài đồn điền Long Khánh, nay ở ngoài đó hết việc, tôi đem về làm công việc vặt trong nhà chớ có gì... lạ?

Viên Đại úy đưa lệnh bắt ra và trở tấm hình kèm.

– Đây là tên cộng sản có bí danh Bảy Hùng, Năm Quảng, Tư Tánh.

– Với tôi hẳn là một thằng điên, nó ở ngoài nông trại phá làng phá xóm, người làm của tôi không chịu nổi nên bắt trói nó bỏ lên xe đem về cho tôi. Tôi định sáng nay đem nó lên nhà thương Biên Hòa.

Viên Đại Úy Cảnh Sát:

– Sao nó biết chui trốn trong tủ áo dài trên lầu?

– Thì tôi đã bảo nó điên mà? Tôi bỏ nó ở đằng sau bếp, nhưng nó vọt lên lầu hồi nào tôi cũng không hay.

Ba Dũng, tên làm công phun phèo phèo và nói lảm nhảm múa may lung tung như điên.

Viên Đại úy khoát tay:

– Dẫn nó ra xe! Chúng tôi cứ đem về Bộ Tu Lệnh rồi ở trên sẽ quyết định.

10.

Đại Tá Hường đứng trước mặt vợ, giận dữ:

– Ai báo Cảnh Sát?

– Tôi!

– Bà phản quốc!

– Chính ông phản quốc. – Bà Loan xỉa xói vào mặt chồng – Chính ông là kẻ phản quốc, ông đi chứa một tên cộng sản trong nhà. Tôi đã đi báo cảnh sát.

– Rồi bà sẽ ân hận!

– Chính ông sẽ ân hận. Ông là con giò trong chính da thịt của ông. Ông tự phá hoại thân thể ông, gia đình ông, quân đội ông và đất nước ông.

– Không, chính tôi cứu tôi, cứu gia đình tôi và đất nước tôi.

– Tôi sẽ đi tố cáo luôn cả ông.

11.

Tại văn phòng Bộ Tư Lệnh Cảnh Sát.
Bà Loan cáo với viên sĩ quan thẩm vấn.

Bà Loan nói:

– Thưa ông. Tôi là chủ biệt thự X... ở Thị Nghè bị cảnh sát lục xét hôm qua.

– Rồi sao?

– Dạ thưa Cảnh Sát bắt được một tên Việt Cộng trong nhà tôi.

– Rồi sao nữa?

– Dạ, đó là một tên Việt Cộng chánh cống. Chồng tôi đã đem hấn về nuôi trong nhà, tôi phản đối, tôi đi báo cảnh sát, chỉ có thể thôi.

– Tốt lắm!

– Cảnh Sát bắt được, nhưng chồng tôi bảo hấn là tên làm công cho nhà tôi và hấn diên chồng tôi sắp cho đi nhà thương ở Biên Hòa.

– Hấn có diên thật không?

– Dạ hấn giả bộ. Có thể hấn qua mắt cảnh sát chứ không thể qua mắt tôi.

– Cảnh sát bắt hấn thuộc Quận 6. Để tôi kêu dưới đó cho họ biết. Cám ơn bà.

– Xin ông kêu sớm kéo họ thả tên Việt Cộng mất!

12.

Trước cửa văn phòng sở Cảnh Sát Quận 6. Một chiếc xe Jeep đỗ lại. Đại Tá Hường bước xuống đi vào trong. Viên sĩ quan Cảnh Sát thấy khách cao cấp vào, vội vã đứng dậy chào kính.

– Tôi Đại Tá Hường ở Tổng Tham Mưu.

– Mời Đại Tá ngồi.

– Tôi đến có chút việc.

– Xin Đại Tá cho lãnh tôn ý.

Đại Tá Hường móc danh thiếp đưa ra:

– Đây là danh thiếp của Trung Tướng Hai Hát ở Tổng Tham Mưu. Ngài phái tôi đến đây để bàn với quý chức về việc một sĩ quan của chúng tôi bị bắt.

– Sĩ quan nào ạ?

– Anh ta là sĩ quan bị pháo của địch quân nổ có lẽ chạm thần kinh nên phát điên. Chúng tôi sắp đưa lên Biên Hòa nhưng không biết ai mách với các vị rằng hắn là Việt Cộng. Đêm qua nhà tôi bị lục soát và hắn bị bắt. Tôi đã giải thích cho trung đội Cảnh Sát, nhưng người phụ trách đề quyết hắn là Việt Cộng và đã đem về quý Quận. Tôi lập tức trình lên Trung Tướng Hai Hát Tư Lệnh Hành Quân. Ngài bèn phái tôi đến đây dàn xếp xin đem hắn về.

– Vâng! Có đúng như vậy. ông ta đập phá suốt đêm và lái nhải không ngừng

miệng, ông ta chửi từ Hồ Chí Minh đến Võ Nguyên Giáp đến Tổng Thống. Ăn cả đất và quần áo. Chúng tôi định giao hắn lên Chí Hòa.

– Xin cho chúng tôi lãnh và chịu trách nhiệm ạ!

Viên sĩ quan Cảnh Sát cho dắt ra một tên tù mặt mũi quái gở, quần áo rách bươm tay bị trói giật khỉ, mồm lắm nhảm, mắt long lên sòng sọc: Ba Dũng.

– Dạ xin giao cho Đại Tá!

– Đa tạ.

13.

Phòng trên lầu nhà Đại Tá Hường.

Đại Tá Hường đưa cho Ba Dũng một

cái thẻ bọc nhựa.

– Tôi sẽ tìm chỗ khác cho anh Ba!

– Không cần! – Ba Dũng lắc đầu –
Bây giờ tôi có đến hai chứng chỉ. Một là
cái này, hai là cái móc của thằng điên. Ai
động đến thì tôi điên lên. Hà hà...

Ba Dũng tiếp:

– Thời cơ sắp đến. Tôi giao cho anh
hai công tác. Làm xong, anh sẽ được kết
nạp là đảng viên dự bị, tức là đồng chí
của tôi.

– Đồng chí của anh Ba!?! – Đại Tá
Hường thích thú reo lên và ôm chầm lấy
Ba Dũng.

– Công tác thứ nhất là (kề tai nói
nhỏ) được không?

– Dạ, rất khó, nhưng tôi xin nhận.

Khó tôi mới nhận, dễ, nhận làm chi, anh Ba!

– Tôi sẽ cho người trợ lực. Công tác thứ hai là móc nối cho được tên Tư Lệnh Không Quân. Việc này tôi đã cho người làm một nửa rồi. Nếu Không Quân không hoạt động hữu hiệu thì các Tướng trở thành Tướng “Không Quân” cuộc tấn công của ta sẽ thắng 100%.

14.

Chiến sự nổ. Súng từ dưới những cái mả mới moi lên. hững thùng súng từ trong nhà Đại Tá Hường tủa ra - Bọn Giải Phóng chiếm được Sài Gòn. Nhà Đại Tá Hường trở thành trụ sở tạm thời của mấy tên Cộng Sản Năm Thắng, Ba Quyết, Sáu Tiến v.v...

Ba Dũng trở thành nhân vật quan trọng ra mặt điều khiển những công việc lớn trong thành phố. Ba Dũng vỗ vai Đại Tá Hường:

– Giấc mộng của chúng ta trở thành sự thật. Thay mặt Trung Ương Đảng, tôi khen ngợi anh và kết nạp anh vào Đảng. Kể từ giờ phút này, anh là đồng chí của tôi. Tôi đặt bí danh cho đồng chí là Hồng. Đồng chí Hồng! Đồng chí là đồng chí của Mác, đồng chí Mao, đồng chí Hồ Chí Minh và đồng chí của tôi. Tôi tặng cho đồng chí bí danh “Hồng”, rõ chưa?

Hồng xúc động suýt khóc, ôm chầm lấy Ba Dũng, nói trong nghẹn ngào:

– Công đức của Đảng như trời biển, ơn anh Ba đối với em như núi, như non.

Để anh Ba giới thiệu đồng chí Hồng

với các anh lớn khác, bà Phương Loan làm một buổi tiệc linh đình tại gia. Bà ngỡ ngàng trước sự thay thay đổi chủ của đất nước, và bà không thích thú trước sự hiện diện của họ trong nhà bà nhưng bà phải tỏ vẻ khâm phục sự sáng suốt của chồng bà ít nhiều. Còn các anh lớn thì rất ngạc nhiên trước sự sang trọng của tên “Ngụy” đàn em. Vài anh lớn ngó vợ thằng em Ngụy bằng cặp mắt xoi thủng cả tường đồng vách sắt.

Ba Dũng thì gọi cả hai vợ chồng đồng chí Hồng bằng em ngọt, gọi cả bà Phương Loan bằng cả “Cô Hồng”. Anh ta nắm bấp tay trần nồn nà của “cô em” thật mạnh:

– Nay mai lên bà Trung Tướng, đừng quên “thằng điên” này nghe cô!

Ngồi vào bàn, Ba Dũng giới thiệu với

đồng chí Hồng:

– Đây là anh Năm Thắng, Phó Bí Thư Thành Ủy; anh Ba Quyết, Ủy Viên Thường Vụ Thành Ủy kiêm Trưởng Ban Quân Vận; anh Sáu Tiến, Trưởng Ban Tái Vận- còn đây là đồng chí Hồng, vừa được tôi thay mặt Thành Ủy kết nạp hôm nay.

Hồng đứng dậy chào, bắt tay từng anh lớn một với sự cung kính và vui mừng tối đa.

Ba Dũng tiếp:

– Đồng chí Hồng đã được trực tiếp đặt dưới quyền chỉ huy của tôi. Đồng chí đã tỏ ra rất xuất sắc trong mọi công tác. Chính đồng chí đã đóng một vai trò rất lớn trong việc chuyển vận vũ khí và làm tê liệt Không Quân Ngụy Quyền. Tôi đã đề nghị Trung Ương thăng cấp Trung

Tướng cho đồng chí ấy.

– Xứng đáng lắm. Mọi người tán thưởng.

– Có thể đề nghị tặng thưởng danh hiệu Anh Hùng Quân Đội Nhân Dân – Năm Thắng thêm.

Ba Dũng quay vào bếp, ra cái điều thân mật:

– Cô Hồng đâu ra đây, anh Ba giới thiệu em với mấy anh!

Bà Phương Loan đang trong bếp, nghe gọi bèn chạy vọt ra suýt vấp té.

Các anh lớn nhìn người đàn bà ngoài bốn mươi phây phây má hồng, nõn nà da thịt tóc uốn quăn vừa phải, môi son nhoẻn miêng cười, mà hồn xiêu phách lạc.

Ba Dũng đưa tay, lại nắm bắt tay nỡn nà của người đàn bà, bảo:

– Đây là anh Ba, anh Năm, anh Sáu trong Bộ Tham Mưu tối cao Thành Ủy. Còn đây là cô Hồng em gái cưng của tôi, chủ nhà này.

Bà Phương Loan cúi đầu chào rồi lui vào trước những cặp mắt soi đời.

15.

Trong phòng khách nhà đồng chí Hồng, Bộ Tham Mưu Thành Ủy đang họp. Kẽ vào người ra tới lui xin chỉ thị nườm nượp.

Ba Dũng bảo Hồng:

– Bây giờ còn một công tác cuối cùng

để xác nhận vai trò đầu tàu đảng viên của đồng chí. Đồng chí bây giờ là đảng viên dự bị chưa có quyền biểu quyết. Khi hoàn thành xong công tác mới này, Thành Ủy sẽ công nhận đồng chí là đảng viên chính thức. Chừng đó đồng chí sẽ có quyền biểu quyết như mọi đảng viên khác.

– Xin đồng chí giao công tác!

– Hiện giờ có một số Tướng ngoan cố. Kể ra cách mạng đánh dẹp thì cũng không khó, nhưng Đảng muốn tạo cơ hội cho đồng chí lập công. – Ba Dũng khom sát mặt nói nhỏ hồi lâu.

Hồng gật đầu:

– Việc đó rất dễ nếu có Trung Tướng Hai Hát giúp sức.

– Hai Hát là người của ta lâu rồi.

Chính đồng chí# ấy đã vô hiệu hóa sức chống đối của Ngụy Nhưng phải khéo léo. Nếu để bại lộ cơ mưu thì chúng nó sẽ như cọp sút chuồng không dễ gì bắt lại được nhé!

16.

Hồng tự tay lái xe Jeep tới nhà Trung Tướng Hai Hát rồi hai người cùng thảo luận. Hai Hát xin thêm một chiếc xe cây có mui vải phủ kín. Rồi hai người cùng chạy đến những biệt thự của Tướng Tá QLVNCH. Tướng Hai Hát tự mình bước xuống xe gõ cửa từng nhà.

Một vị Tướng ở đường Hai Bà Trưng ra mở cửa. Tướng Hai Hát nói ngay:

– Mình phải tập hợp lực lượng đánh

trả lại ngay trong lúc chúng còn lỏng lẻo.
Trễ một giây là có tội với tổ quốc.

Vị Tướng kia tin bằng thật vội nhảy lên xe đi với Hai Hát đồng đội cũ. Bằng cách đó, Hai Hát đã gom được hầu hết các Tướng có tinh thần kháng Cộng quyết liệt từ xưa lên chiếc xe cây bịt kín.

17.

Loa vang từ khắp các nẻo đường và từ Ủy Ban Quân Quản Thành Phố

– Binh sĩ và sĩ quan các cấp của Sài Gòn cũ! Nghe đây. Các bạn sẽ được đổi đãi tử tế nếu các bạn đến trình diện ở khu vực bạn sống để nhận giấy đi học tập.

Thời gian học tập cho binh sĩ là 1

tuần, cho sĩ quan từ Thiếu Úy đến Thiếu Tá là 1 tuần, từ Trung Tá đến Trung Tướng là 1 tuần. Ai đến trước được học tập trước sẽ được về với đời sống bình thường sớm. Đồ đặc thức ăn cá nhân nên chuẩn bị theo thời gian đã nói trên

Trong nhà của Hồng. Nghe tiếng loa oang oang, khu phố náo động, loạn xị.

Hồng hỏi Ba Dũng:

– Em thì sao anh Ba?

– Chồng em cũng phải đi sao anh Ba? – Bà Phương Loan lo lắng hỏi tiếp.

Ba Dũng chớp chớp mắt rồi gật:

– Đồng chí cũng phải đi. Quân pháp bắt vị thân!

– Chồng em là đảng viên kia mà.

Ba Dũng giật mình, đấm đấm vào đầu.

– À, à anh quên. Đồng chí Hồng không phải đi. Nhưng... để anh lo. Có anh, có anh đây!

– Cảm ơn anh Ba – Vợ chồng Hồng đồng thanh.

– Tôi ở đây mà chú đi học thì tôi còn mặt mũi nào ngó hai em nữa. Anh hứa với chú là một ngày chú cũng không phải đi. Em cứ điem nhiên tự tại – Ba Dũng vỗ vai Hồng,

– Cảm ơn anh Ba.

– Nhưng mà thế này! Chú cũng phải lên Ủy Ban Quân Quản trình diện cho có lệ vì chỉ có tôi rành chú công tác bí mật với tôi thôi, còn chánh quyền mới thì đâu có biết gì! Tôi sẽ điện thoại trực

tiếp cho anh Ba Trà. Chú lên đó, ảnh gặp chú dăm phút là cho chú về ngay. Nhưng nhớ là về ngay nhà đừng đi lang thang giải phóng nó không biết, nó thọt bắt tử, nó bỏ vô trại rồi khó đem ra lắm.

– Dạ.

– Em đi theo nhà em được không anh Ba?

– Em có muốn đi thì đi, ai cấm cản gì em cứng của anh! – Ba Dũng lại nắm bắp tay nồn nà của bà Phương Loan lần nữa – Ý mà thôi, em nên ở nhà, để anh đi với chú cho chắc hơn. Để chú nó đi một mình loạng quạng, anh không yên tâm. Em cứ mặc quân phục Sài Gòn cũ không hề chi. Xanh vỏ đỏ ruột mà!

Hồng cùng Ba Dũng ra ngõ.

Vợ Hồng cũng chạy theo nhảy ào lên xe. Cả ba cũng lên Ban Quân Quản.

18.

Văn phòng trình diện.

Ba Dũng tiến lên trình báo viên Trung Tá ngồi ở bàn viết:

– Đây là đồng chí của chúng ta. Đồng chí xem qua coi đồng chí có trong danh sách Tướng Ngụy nợ máu không rồi cho về ngay nhé. Nếu có gì rắc rối thì trình tôi ngay hoặc muốn nhanh chóng hơn thì trình với anh Ba Chủ Tịch Quân Quản gọi tôi. Nên nhớ đây là đồng chí của ta chớ không phải Ngụy phản động nhé.

Hồng thấy sự tận tình của Ba Dũng

thì yên trí vô cùng – Ba Dũng rút lui, để hai vợ chồng ở lại. Ba Dũng còn dặn tiếp:

– Hai em chịu khó chờ chút xíu rồi về sau nhé. Anh đi có công việc gấp.

19.

Hai vợ chồng Hồng và Phương Loan về tới nhà một cách an toàn. Không ai xét hỏi gì. Cả hai đều mừng rỡ.

– Công việc Nhà Nước Mới thiệt phân minh. – Hồng nói.

Phương Loan hưởng ứng và tán dương chồng một cách phấn khởi:

– Em phục anh vô cùng. Nếu không có sự xoay chiều đổi hướng của anh, thì bây giờ gia đình mình không được

yên ổn như vậy. Đám con của mấy ông Tướng đều chạy đến núp bóng con Yến và thằng Xuân nhà mình.

– Anh Ba sẽ đưa hai đứa nó vào trong Ban Chấp Hành Thành Đoàn Thanh Niên Lao Động Hồ Chí Minh của thành phố Bá... ác! Nếu mình muốn, chúng sẽ được đi học Liên Xô, Đông Đức.

– Kiểu như Huỳnh Tấn Mẫm hay Đoàn Văn Tệ à! Không! Cho chúng đi học nước Mỹ tốt hơn chứ!

– Có thể. Anh Ba đã hứa cái gì thì như đinh đóng cột cái ấy. Em đừng lo.

Chập sau Ba Dũng về. Gia đình lại mở tiệc ăn mừng. Các anh lớn lại tới nườm nượp. Hồng và Phương Loan vô cùng “hồ hởi”.

Sau tiệc, Ba Dũng bảo Hồng:

– Hôm nay nhân dịp có các anh trong Thành Ủy, anh muốn làm lễ chuyển em từ đảng viên dự bị qua đảng viên chính thức và từ bỏ bộ quân phục phản động của em. Kể từ nay em là cán bộ của Nhà Nước Xã Hội Chủ Nghĩa và là đảng viên của Đảng Mác Xít Lê Nin Nít Việt Nam!

Một buổi lễ được tổ chức ngay tại bàn ăn, không có cờ xí gì cả. Hồng cảm động đứng trước Cờ Búa giơ tay tuyên thệ chiến đấu tới giọt máu cuối cùng giải phóng nhân loại ra khỏi sự bóc lột của tư bản đế quốc.

20.

Quang cảnh thành phố Sài Gòn sau hai tuần “giải phóng”, mặt người hớt hã, đường phố nhốn nháo, dép râu nón cối

tràn lan trong sinh hoạt.

Một đêm, vợ chồng Hồng đang ngủ, bỗng có tiếng gõ cửa.

Hồng ra mở cửa. Một tên Công An đọc lệnh “bắt Đại Tá Hường trốn không trình diện”.

– Tôi không phải là Đại Tá Hường!

– Ông là Đại Tá quân đội Ngụy không chịu trình diện đi học tập. Ủy Ban Quân Quản ra lệnh bắt ông.

– Tôi là Hồng cán bộ của anh Ba Dũng, Thường Vụ Thành Ủy. Chính anh ấy ở trong nhà tôi trên năm. Chính tôi đã chuyển vận vũ khí, chôn cất giấu vũ khí... Hồng nói một hơi.

– Chúng tôi không được biết những việc đó.

– Tôi đã vô Đảng. Thành Ủy đã đến đây tuyên dương công trạng và kết nạp tôi vào Đảng.

– Chúng tôi cũng không biết những chuyện đó. Xin mời ông về Ban Quân Quản, ông Ba Dũng đang ở trên đó. Nếu quả thật như lời ông nói thì ông sẽ được về nhà ngay.

Hồng yên tâm đi theo tổp Công An.

– Đưa tay đây. – Một tên Công An móc còng trong lưng đưa ra và hất hàm.

– Tôi không phải là tội nhân.

– Chi khi nào ông Ba Dũng xác nhận. Còn bây giờ chúng tôi phải thi hành phạt sự!

Bà Phương Loan định nhảy lên xe như lần trước nhưng bị cản lại.

21.

Ba Dũng và Phương Loan ở trong phòng khách nhà. Phương Loan nức nở, tru tréo:

– Có thể nào như thế được sao anh Ba?

Ba Dũng thở dài bóp đầu bóp trán đi đi lại lại trong phòng hồi lâu ngẩng đầu lên:

– Em có nghe chú nó khai với mấy thằng công an tên gì không?

– Dạ em chỉ nghe anh ấy nói ảnh không phải là Đại Tá Hường mà là tên Hồng, đồng chí của anh chỉ có thể thôi.

Ba Dũng kêu lên:

– Thế thì chết rồi! Tại sao không nhận là “Đại Tá Hường”?

– Dạ thì chính anh Ba đặt cho ảnh bí danh và bảo từ nay ảnh chỉ xưng tên Hồng.

– Đó là tên trong Đảng, không có tác dụng gì ở ngoài chánh quyền. Anh đã lên tận Ban Quân Quản nói rõ “Đại Tá Hường” là người của Thành Ủy. Nếu chú ấy nhận mình là Đại Tá Hường thì đã không có chuyện bắt lầm như vậy. Chậc! Khổ quá!

– Dạ tại sao ạ?

– Tại vì “Đại Tá Hường” là cán bộ của Thành Ủy, chú ấy lại xưng là Hồng. Trong danh sách Tướng Ngụy nợ máu có một tên Đại Tá Hồng ở Biệt Động Quân hay Thủy Quân Lục Chiến gì đó. Cho nên Công An nó tưởng chú ấy là Đại Tá

Hồng đỏ. Em rõ chưa? – Ba Dũng lấy giọng bình thản – Nhưng không sao, anh sẽ minh oan cho chú ấy ngay. – Ba Dũng chụp lấy phone gọi ngay – A lô a lô, tôi là Ba Dũng, cho nói chuyện trực tiếp với đồng chí Chủ Tịch Quân Quản... Dạ tôi là Ba Dũng. Đề nghị đồng chí cho Ban Học Tập xem lại trong danh sách Đại Tá có tên Đại Tá Hồng vừa mới bị bắt. Xin thả ngay vì đó là Đại Tá Hường cán bộ đặc lực trong thời kỳ bí mật của Thành Ủy. Dạ! Dạ!.. Cảm ơn!

Ba Dũng gác ống nghe quay lại Phương Loan:

– Ở trên đó nói có đến năm sáu tên “Đại Tá Hồng” không biết là tên nào. Anh phải lên xác nhận mới được. Em ở nhà chờ nhé. Trễ lắm là hai tiếng đồng hồ sẽ có người chồng yêu quý của em về tới nhà!

Đi ngang qua mặt Phương Loan, Ba Dũng nom sát và dờ giọng thân mật

– Mới vắng chồng có tí xiu mà đã rồi cả lên. Làm đàn ông như chú nó thiệt là hạnh phúc. Anh đi cách mạng ba chục năm có ai thương tưởng gì đâu! – Ba Dũng khẽ véo má Phương Loan nom sát mặt suýt hôn, rồi hùng dũng đi ra.

22.

Quang cảnh ở một khu phố nhỏ. Nhiều người bị bắt còng tay dẫn đi. Nhiều tiệm tạp hóa lớn đóng cửa. Cảnh đổi tiền hối hả.

Bà Phương Loan thơ thẩn ra vào. Hai tuần liền Ba Dũng không về nhà này, Phương Loan đi tìm mà không gặp anh Ba.

Bỗng chuông điện thoại reo, Phương Loan bắt lên nghe rồi bật ngửa chết giấc nằm dưới sàn nhà. Khi tỉnh dậy thì thấy mình nằm trên giường, tay chân đau như dầm, Ba Dũng ngồi bên mép giường. Ba Dũng cúi xuống vuốt trán phải:

– Em thấy đỡ chưa? Để anh cho gọi bác sĩ.

– Em không có bệnh gì. – Phương Loan cố gắng nói. Em chỉ lo cho chồng em không biết giờ này ra sao. Và không biết anh ấy ở đâu nữa.

Ba Dũng đứng dậy ra ngoài, quát to như chính mình là chủ nhà:

– Sắp nhỏ có đứa nào ở đó không?

(Không thấy ai đáp, Ba Dũng trở vào buồng. Phương Loan đã ngồi dậy vuốt lại tóc. Ba Dũng tỏ ý bức dọc).

– Anh chỉ trễ có mười phút!

– Nghĩa là sao anh Ba?

– Nghĩa là xe đưa chuyển vét các tên Tướng Tá chui trốn đi cải tạo vừa lăn bánh cách đó mười phút.

– Anh Ba có tìm xem chồng em đi chuyển nào không?

– Có tới sáu đoàn. Mỗi đoàn đi một trại. Từ Đại Tá tới Trung Tướng thì đi Hoàng Liên Sơn. Từ Thiếu Úy lên tới Trung Tá đi Bù Gia Mập hoặc Trảng Lớn.

– Trời ơi, sao chồng em đi xa vậy? Em làm sao gặp lại được?

– Em bớt buồn đi. Để anh nói cho em nghe.

Ba Dũng đưa tay quệt nước mắt cho Phương Loan, giọng thân mật:

– Gớm! Mới xa chồng một tí đã đầm đìa châu ngọc. Anh nói để em rõ lượng khoan hồng của Đảng và Chính Phủ. Đảng và Chính Phủ thông cảm với cuộc sống nhung lụa của Tướng Tá Ngụy nên đưa lên Hoàng Liên Sơn cho nghỉ ngơi và cải hối, chứ đâu có dày dọạ gì.

– Hoàng Liên Sơn là đâu vậy anh Ba?

– Là vùng núi cao giáp với Trung Quốc, có nơi nghỉ mát nổi tiếng là Sa-Pa. Ngày xưa đó là nơi chơi bời của các tay trưởng giả. Đảng và Nhà Nước cho sĩ quan cao cấp lên đó thì biết họ được ưu đãi cỡ nào. Có thể là chú Hồng nằm trong danh sách các sĩ quan đã cộng tác với Đảng trong thời kỳ bí mật nên được đưa lên đó an dưỡng. Để anh đánh một bức công điện hỏi lại cho rõ.

– Em muốn lên đó ngay để gặp tận mặt chồng em. Nếu không em xao xuyên quá anh Ba à! Ngày trước chồng em đi hành quân chỉ vắng nhà một ngày là có trực thăng đem thơ về.

– Ủ, nếu em muốn thì để anh đề nghị ở trên tổ chức một chuyến máy bay cho các bà Tướng phu nhân cùng đi. Chớ chân giầy chân guốc như em lội núi sao nổi.

23.

Khất lần mất vài tháng, không có chuyện đi nào cả. Lúc này đã có phong trào thăm nuôi, Phương Loan sốt ruột bèn xin đi thăm chồng. Nhưng chưa đi thì một hôm có giấy tới cho biết tên Đại Tá Hường vô trại cải tạo đã chống đối,

đã tổ chức vượt ngục và đã bị bắn chết trong rừng.

Phương Loan kêu rú lên bất tỉnh. Vừa lúc đó, Ba Dũng lại về tới, vỗ về, an ủi. Hiện lên trong trí Phương Loan một cuộc tổ chức vượt ngục...

Và người chồng thân yêu của nàng bị bắn chết giữa rừng.

24.

Quang cảnh thành phố Sài Gòn.

Xe cộ lèo tèo. Người người thất thểu. Phố xá điều hiu. Nhiều tiệm ăn đóng cửa im ỉm. Ngọn cờ đỏ dật dờ bay trên nóc Tòa Đô Chính...

Một hôm giấy lại tới, báo cho Phương Loan biết tài sản của vợ chồng tên phản động Đại Tá Hường bị tịch thu.

Ba Dũng lại xuất hiện với vẻ ưu tư:

– Khổ quá. Anh không hiểu tại sao chú nó lại hành động nông nổi như vậy?

Phương Loan đầm đìa nước mắt:

– Có lẽ anh ấy sốt ruột muốn ra trại.

– Anh đã can thiệp rồi. Chỉ vài tuần là kết quả. Cách mạng lúc đầu bận rộn có khi mắc phải sai lầm nọ kia nhưng rồi dần dần cải thiện. Anh kể cho em nghe một chuyện nhé. Em sẽ thấy là người Bôn-sê-vích các anh trung thành với chủ nghĩa đến mức nào. Đồng chí X... Ủy Viên Ban Chấp Hành Trung Ương Đảng, khi được trao trả từ Côn Đảo về đất liền năm 1954 không ai biết cả. Đồng chí ấy

được đưa xuống làm phu mỏ ở Hòn Gai – Cẩm Phả. Trong năm năm liền, đồng chí vẫn công tác như các phu mỏ khác, mà không hề tự xưng mình đã ở tù chung với Bác Tôn ở Côn Đảo. Trong một dịp đi kiểm tra, đồng chí Tôn Đức Thắng đến Hòn Gai và gặp đồng chí ấy đang lui cui cuốc than mặt mày lem luốc.

Đồng chí Tôn Đức Thắng trở về báo cáo với Ban Bí Thư. Liền sau khi đó, đồng chí được đưa về Hà Nội và cất nhắc vào Ban Chấp Hành Trung Ương Đảng.

Ba Dũng ngừng lại một chốc và tiếp :

– Khi vô Đảng người đảng viên đã tuyên thệ suốt đời phấn đấu cho sự nghiệp của Đảng, thì sá chi một sự hiểu lầm còn con như vậy mà tự hủy hoại đời mình và làm hỏng đời vợ con mình! Em sẽ mang tên vợ kẻ phản động suốt đời

và tài sản bị tịch thu. Con cái sẽ sống ra sao?

– Chắc em phải chết theo chồng em quá anh Ba à!

– Em không nên nói như thế. Còn đời sống các con nữa chứ!

– Em không còn trí óc để tính toán việc gì nữa hết.

– Ngôi nhà này và nông trại ở Phước Long sẽ bị tịch thu. Em làm sao sống?

Phương Loan bưng tỉnh:

– Anh Ba có cách gì cứu gia đình em không?

– Trước nhất là anh phải đi xác nhận chú Hồng là đảng viên cái đã. Nếu việc này kết quả thì tài sản của em khỏi bị tịch thu.

– Có thể được không anh Ba?

– Hơi khó vì công văn đã ghi rõ chú ấy chống đối quân giáo lại còn tổ chức vượt ngục và bị bắn chết. Có ba nấc thang trong vấn đề này.

– Nấc thang gì anh Ba?

– Nấc thứ nhất là sĩ quan có nợ máu. Việc này anh có thể xác nhận dễ dàng. Nấc thứ hai là vô trai học tập chống đối. Anh cũng có thể bào chữa vì chú ấy bị hiểu lầm nên sinh ra bất mãn chớ bản chất không phải như thế. Sẽ có Thành Ủy xác nhận cho chú ấy. Nấc thứ ba là vượt ngục, anh cũng có thể nại lý do chú ấy muốn về để gặp anh, hoặc chú ấy bị thành phần xấu trong trại quyến rũ. Cả ba nấc, anh đều minh oan được hết, nhưng ngặt chú không còn thì lấy ai mà đối chất? Cho nên chín mươi phần trăm,

việc bào chữa của anh sẽ không đi đến đâu mà chú ấy phải nhận lấy tội phản động vượt ngục ghi trong hồ sơ.

– Vậy anh còn cách nào khác không anh Ba?

– Chỉ có bước cuối cùng là cứu lấy tài sản khỏi bị tịch thu.

Phương Loan suy nghĩ một hồi rồi nói:

– Anh giúp em đi anh Ba. Nếu tài sản mất hết, em làm sao sống nổi!

Ba Dũng ngập ngừng một chút:

– Anh đã có cách nhưng không biết có làm được không và nhứt là... em có chịu không? Phải tùy điều kiện khách quan lẫn chủ quan. Khách quan là người ta, còn chủ quan là em.

(Từ lâu Ba Dũng gọi Phương Loan bằng “em” rất ngọt ngào và thân thương).

Phương Loan hỏi:

– Người ta là ai?

– Muốn làm được việc này phải có hai người tức là người đó và em.

– Người đó là người nào, anh cứ nói rõ cho em nghe, đừng úp mở nữa. Em sốt ruột lắm rồi.

– Em yêu cầu thì anh nói, nhưng nói ra sợ mất tình anh em!

– Anh cứ nói đi!

– Người đó sẽ làm chồng em! Và chỉ có người cách mạng thì mới thay thế được chồng em thôi.

– Em không chịu đâu! – Phương

Loan kêu lên – Em thà chết... Em thà chết!

– Cái đó tùy em, anh không ép. Nhưng em nên nhớ rằng, em còn hai đứa nhỏ. Chúng cần phải sống. Em cần có người bảo vệ em và bảo vệ tài sản của em. Em thì còn trẻ mà tài sản của em thì rất lớn lao, theo như chú Hồng nói với anh trước đây.

Ba Dũng ngưng một chút rồi tiếp:

– Đó là việc anh mơ ước cho em và mấy đứa nhỏ chớ anh cũng biết trước rằng việc đó không thực tế vì kỷ luật Đảng anh rất gắt gao. Đảng viên không được phép cưới vợ Tư Bản và dân Ngụy mà em thì lại mang cả hai điều cấm kỵ đó, tức là Tư Bản lẫn Ngụy – thì không một cán bộ nào được phép cưới... ủa không được quan hệ tình cảm.

– Nói vậy em phải sống góa bụa mãi kiếp – Phương Loan cười mai mỉa – Cảm ơn kỷ luật của Đảng anh bảo vệ giữ gìn trình tiết của đám đàn bà Ngụy chúng em.

Ba Dũng giả lả:

– Nói thì nói vậy nhưng để anh đem người đó đến cho em xem và cho người ta xem em. Em có đồng ý không?

– Trước nhứt em phải mãn tang chồng em, rồi sau đó mới tính. Chớ chồng em bị bắn chết máu còn chưa khô, lẽ nào em nhắm mắt mà đi tái... giá à?

25.

Vẫn trong nhà của Phương Loan.
Với Ba Dũng ...

– Anh đã biết trước là người ta không chịu em mà!

– Thì em có chịu người ta đâu mà người ta làm cao!

– Nhưng anh còn người khác. Anh sẽ mang đến trình diện cho em.

– Em xin anh để cho em yên tĩnh. Em rối trí lắm rồi!

– Người đó chịu em chắc em cũng mến người ta.

– Chắc mấy ông Thành Ủy đến đây chó gì?

– Có tuổi Đảng cao thì mới có uy tín

để bảo vệ em qua cơn sóng gió này. Nếu trẻ làm sao có đủ quyền hành mà bảo vệ em? Như đồng chí Lê Duẩn mới lấy một bà vợ chỉ 22 tuổi, quơ cả đào hát Nguyệt đẹp nhưt Sài Gòn.

– Trẻ già gì em cũng không ham hết anh à. Em bây giờ chỉ mong còn giữ được căn nhà này làm kỷ niệm và một ít đất đai ở Long Khánh cho hai đứa nhỏ thi thôi.

– Khi giữ được thì giải được hết em à! Anh lo được cho em.

– Xong đâu đấy em sẽ vô chùa hoặc tự viện.

Ba Dũng be lại gần tỏ vẻ âu yếm:

– Đời em còn dài. Em còn đẹp... quá...

26.

Mười lăm năm sau.

Vẫn ngôi biệt thự ở Thị Nghè.

Trên hai cánh cửa sắt rỉ hai tấm thiếc đã cũ. Tấm “Coi Chừng Chó Dữ” vẫn còn nguyên. Tấm “Gia Đình Tôi Không Chứa Cộng Sản” cũng còn treo song song nhưng đã bị bôi mất hai chữ “Không Chứa”.

Buổi chiều. Khu chợ lèo tèo. Dòng nước đen ngòm chảy qua. Vài tiếng rên rỉ của thú rừng bên Sở Thú vọng lại. Xe chạy rậm rật trên đường Hồng Thập Tự.

Một người đàn ông đội chiếc nón tả tơi, quần áo cũ kỹ, dáng điệu, mặt mũi bơ phờ như gã ăn mày dừng lại trước cổng

biệt thự ngó vào trong. Có tiếng chó sủa.
Một cậu bé chạy ra, hỏi qua song sắt:

– Ông tìm ai?

– Khô... ông.... tôi không tìm ai cả.

Người đàn ông quay lưng nhưng
bỗng trở lại hỏi:

– Cậu biết ai là chủ nhà này không?

– Ông này vợ vẫn. Ba tôi chớ còn ai!

Người đàn ông ấp úng:

– Xin lỗi cậu – Rồi quay đi, kéo chiếc
nón lá rách sụp xuống như muốn giấu
mặt, rồi đi thẳng.

Vừa được ít bước thì một chiếc xe du
lịch bóng loáng chạy tới thẳng sít trước
cổng. Cậu bé mở toác hai cánh cửa.
Chiếc xe chạy vào, dừng lại trước thềm.

Phương Loan bước ra. Cảnh hạnh phúc gia đình Phương Loan ngày xưa, cảnh Đại Tá Hường đưa tên làm công về nhà. Tên làm công ở trên lầu. Xưa và nay trộn lẫn vào nhau. Người đàn ông giật mình khi từ trong xe bước lên thêm một người có vẻ oai phong ôm chầm lấy Phương Loan.

Qua vành nón rách, người đàn ông nhìn cảnh âu yếm. Hai cánh đóng sầm làm anh ta tỉnh mộng. Anh ta quay mặt cắm cúi đi nhanh về phía cuối chợ. Anh ta tìm một cái quán cóc đối diện với biệt thự, ngồi và gọi một ly nước ngọt. Tuy ngồi trong quán, anh ta vẫn để chiếc nón trùm hum trên đầu. Anh ta vừa uống từng ngụm nhỏ vừa ngó lén sang mặt tiền ngôi biệt thự. Một hồi lâu, thấy không có khách tới, ông ta bèn hỏi bà chủ quán:

– Ngôi biệt thự của ai mà sang trọng vậy bà chủ?

– Của ai tôi không biết, nhưng chắc không phải của tôi và của ông.

– Bà chủ mua mau, bán đắt thì có thể tậu được chứ còn tôi thì chắc hết phương rồi.

– Ông đi đâu mà coi có vẻ vất vả vậy?

– Cải tạo về.

– Bao lâu?

– Mười lăm cuốn lịch.

– Vậy chắc ông là thứ cộm của chế độ cũ?

– Cũng xoàng thôi bà ạ!

– Cái biệt thự đó là của một ông Đại Tá có quyền thế ngày xưa. – Bà chủ vui

miệng nói – Không hiểu từ ngày “giải phóng” đi đâu biệt tích không thấy về.

– Sao bà biết rành vậy?

– Tôi bán cháo gà ở chợ này từ trẻ tới già mà!... Bà Đại Tá có đi tìm nhưng không gặp.

– Sao bà biết bà ta có đi tìm?

– Ai cũng biết hết mà. Có một lúc bà phát điên đi lang thang khắp vùng này. Nhưng không hiểu sao... sau đó... lại hết điên rồi lại vắn lên xe xuống ngựa như trước.

– Rồi sao nữa hả bà chủ?

– Thôi thôi... chuyện của người ta, tôi không dám đụng tới.

27.

Người đàn ông bỏ đi.

Hắn tới quán khác lại cũng gọi nước uống và ngồi chờ, nói lải nhải, thăm thò:

– Giá ta đừng được thả ra có tốt hơn không?

– Nếu ta không giúp chúng nó thì ta không mất nước, mất nhà như thế này!

– Nếu có mất cũng không mất một cách nhục nhã như thế này.

Người đàn ông ôm đầu gục xuống bàn.

Trời tối dần. Hắn ngó về phía Thị Nghè xa khuất nhưng hắn vẫn thấy trong đầu người đàn bà ở thêm chờ đợi chiếc xe vô ngõ. Hắn hoài niệm, nhớ lại hạnh phúc cũ.

Bỗng một tốp thương binh kéo vào. Một anh cụt tay. một anh cụt chân, một anh méo miệng, một anh mù. Họ là ban âm nhạc “Tình Thương” gồm những “anh hùng” đi làm nghĩa vụ quốc tế ở Cao Miên về từ lâu không được nhà nước xét sổ thương binh.

Họ bày dụng cụ ra trước cửa quán. Kèn, đàn ghi ta, trống, ống sáo. Và bắt đầu biểu diễn. Anh cụt chân chống nạng chơi ghi ta, bắt đầu giới thiệu:

– Thưa bà con cô bác, ban nhạc “Tình Thương” chúng tôi xin phục vụ bà con bằng những tác phẩm do chính chúng tôi sáng tác. Lấy chất liệu từ cuộc sống của chúng tôi. Xin bà con cô bác dư ăn dư để bổ thí cho chúng tôi chút ít “tình thương” sống lây lất qua ngày. Rồi anh ta cất giọng:

*Cuộc sống miền Nam, cuộc sống đọa
đày*

Người như ngựa cỡi với trâu cày.

Ngày chan nước mắt cơm hai bữa

Biết thở than với ai.

Em tôi thì vùi xác biển Đông .

Mẹ tôi bắt ép phải lấy chồng.

*Vì cha cải tạo thân tù tội bật vô âm
tín.*

*Tôi thì khắp khễnh lấy nặng chống đỡ
non sông.*

Người đàn ông đang ngồi bỗng bước
vụt ra xem. Ông ta nhận ra người ca sĩ.
Ông suýt kêu lên, nhưng ông dừng lại,
nghe ngào. Người ca sĩ chuyển từ cung
từ trưởng ra thứ nghe vô cùng ai oán:

Đau chín tâm can

Giấc ngủ mơ màng

Tiếng súng bên tai, tiếng súng

Còn vang,

Ai xui chi cảnh bể bàng...

Bỗng một chuyến xe đỗ lại ở lề đường. Một người đàn bà phương phi bệ vệ bước xuống xe rẽ đám đông hấp tấp bước vào. Bà đứng ngậy ra rồi ré lên:

– Con. Xuân! – Rồi ôm lấy người thương binh – Vậy sao người ta nói con được đi học ở Liên Xô còn con Yến đi học ở Đông Đức?

Rồi bà bất thần quay sang người đàn ông. Ông ta định né mặt nhưng không kịp. Bà ta lại gào lên:

– Ông!... Anh! Và ôm chầm lấy ông ta nghẹn ngào

– Sao người ta nói anh vượt ngục?...

Người đàn ông thấy lại cảnh Đại Tá Hường chở tên làm công về chùa trong nhà, cảnh hứa với vợ sẽ làm Đại Tướng, cảnh Hường được kết nạp Đảng, cảnh Ba Dũng hứa hẹn với Phương Loan. Và tấm bảng “Coi Chừng Chó Dữ” trước cổng nhà. Cái đầu thú bỗng hóa ra con chó thật, nhe răng thè lưỡi gớm ghiếc.

Người đàn bà kêu lên:

– Mình đã chứa chó dữ trong nhà!
Hu hu...

Người đàn ông:

– Không phải chó thường mà là chó sói.

Tiếng hát đau thương trở lại, dội lên làm nền lẫn trong tiếng sinh hoạt đêm và tiếng thú kêu từ Sở Thú.

1996

